

คุณยายสร้างผู้นำ มานำสร้างวัดพระธรรมกาย

“คนส่วนมากมองไม่ออกว่า วัดพระธรรมกาย โตขึ้นมาได้อย่างไร พวกหนึ่งมักจะมองว่า คนที่มาบวชในวัดนี้ สาธุชนที่มาวัดนี้ มีการศึกษาดี เพราะฉะนั้น วัดก็เจริญเติบโตได้นะสิ ที่จริงแล้วมันไม่ใช่แค่นั้น มันมีมากมายกว่านั้น”

เหนื่อยยากมากมายแค่ไหนนั้น ถ้าตัดเอามารำลึกถึงเพียงแค่เศษเสี้ยว ผู้เขียนหวนคิดถึงคำพูดของพระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว ที่ว่าฟุ้งขึ้นในระหว่างการเทศน์อบรมนักคิดนักเขียนรุ่นแรกของวัด ที่เรียกว่า **“ชุดังค์วิชาการ เนินประดู่”** เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๘ ครั้งนั้น มีผู้เข้ารับการอบรมจำนวนประมาณ ๒๐ คน เป็นหญิงส่วนใหญ่ เป็นชาย ๔-๕ คน ฝ่ายหญิงทางกลดนอนใต้ต้นประดู่ ในบริเวณเนินสนามกว้างด้านทิศเหนือของโบสถ์ ผู้รับการอบรมเข้าวัดมาในเย็นวันศุกร์ กลับบ้านเย็นวันอาทิตย์ พวกผู้หญิงพอลำโพล่พลั้ก็กระโจมอกอาบน้ำกันใ้ในโอ่งริมคูน้ำของวัด ห่างจากกุฏิคุณยายอาจารย์ประมาณ ๑๐๐ เมตร

ทั้งเข้า สาย บ่าย คำ พระเดชพระคุณหลวงพ่อตัตตชีโวองค์เดียว
เมตตาเทศน์สอนทุกสิ่งอย่างละเอียดละออ ทั้งเรื่องในพระไตรปิฎกและการ
ฝึกสมาธิไม่เว้นแม้แต่มารยาทในการกิน การนอน การนุ่งผ้าใส่เสื้อ การพับเสื้อ
การเก็บกลด เก็บที่นอน การขัดห้องน้ำ การจับไม้กวาด ฯลฯ ...แล้วไม่รู้
ใครไปทำอิท่าไหน พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็จึงรำพึงขึ้นมากลางคันระหว่าง
เทศน์ว่า “สอนผู้หญิง ๑๐ คน เหนื่อยกว่าสอนผู้ชายทั้งกองทัพ... !!”

ในการเทศน์อบรมนักคิดนักเขียนรุ่นใหม่ เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๙
ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย พระเดชพระคุณ-
หลวงพ่อก็เล่าถึงความเหนื่อยยากในอดีตของคุณยายอาจารย์ในการสร้างผู้นำ
มานำสร้างวัดพระธรรมกายด้วยสีหน้าจริงจังว่า

“ไม่ต้องไปประหลาดใจ ชำชาชาก็ไปดูหนหลัง เอาแต่ชาตินี้ก็ได้ มีใคร
รู้บ้างว่ากว่าจะถึงวันนี้ คุณยายอาจารย์เหนื่อยมากเท่าไร ในการปั้น
หลวงพ่อัมมชโยขึ้นมาเป็นผู้นำในการสร้างวัดพระธรรมกาย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยท่านมาจากเด็กหนุ่มเรียน ม.๘ ที่ไม่
ได้อยู่กับพ่อแม่ แล้วระหว่างเรียน ท่านเองยังต้องร่อนเร่พเนจรไปอยู่กับคน
อื่นที่ไม่ใช่ญาติ ท่านมีความสงสัยในความจริงของชีวิตว่า **คนเราเกิดมาทำไม
อะไรคือเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต** จนกระทั่งได้มาพบ และมาฝากตัวเป็น
ศิษย์ของคุณยายอาจารย์ ที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ

โดยทั่วไป คนที่ร่อนเร่พเนจร ในช่วงเด็กจนกระทั่งเป็นวัยรุ่นนั้น เรา
ก็รู้ว่า โอกาสที่จะไต่เต้านั้นยากนักยากหนา แต่สำหรับพระเดชพระคุณหลวง-
พ่อัมมชโย คุณยายท่านก็ปั้นของท่านขึ้นมาจนได้ ตรงนี้ใครจะดูออกบ้างว่า
คุณยายต้องใช้วิธีระอุตสาหะหุ่มเทให้ขนาดไหน...”

“คุณยายเป็นเพียงแม่ชีคนหนึ่ง การเงินการทองของแม่ชีก็ไม่ได้มี
มากมาย ส่วนพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอนั้นท่านก็ต้องเรียนมหาวิทยาลัย
เงินทองจะศึกษาเล่าเรียนก็ไม่มี คุณยายท่านก็สู้ขอให้ลูกศิษย์คนโน้นคนนี้

ช่วยเป็นเจ้าภาพ บอกเขาว่า “ช่วยส่งพ่อหนุ่มคนนี้ให้เรียนที่ เเขานั่งสมาธิ
อีกหน่อยเขาเรียนจบ เขาจะได้ไปเป็นตัวแทนของยาย ช่วยสอนสมาธิให้
พวกเรา ยายแก่แล้ว”

คุณยายท่านก็หาทางอุปการะลูกศิษย์คนนี้ของท่านไปส่งเสียจนกระทั่ง
พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยเรียนจบจนได้

เมื่อหลวงพ่อบรรณเจติยคุณยาย ก็ขออนุญาตคุณยาย ขอบวช ช่วงที่ใกล้
จะบวช โยมพ่อของท่านไปอาละวาดเอา กับคุณยาย ไปยืนว่า คุณยายจอตๆ
คุณยายท่านก็ทำไม่รู้ไม่ชี้ นั่งเฉยๆ แต่พระทั้งวัด คนทั้งวัดเขาแห่มาดูกัน
แล้วเขาก็เอาไปตำหนิกันว่า คุณยายทำตัวไม่เข้าท่า ลูกเต้าของเขา พ่อแม่
เขาไม่ยอมให้บวช แล้วมาจับลูกเขาวบชทำไม เป็นอย่างนั้นไปอีก คุณยาย
ท่านก็เฉยๆ แล้วท่านก็บวชให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโย จนได้

พระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยเอง ช่วงใกล้บวช เวลาพ่อมาคุกคาม
มาอาละวาด ท่านพูดคำหนึ่งว่า “เราจะเถียงพ่อก็ไม่อยาก แต่เมื่อเถียงแล้ว
เดี๋ยวมันอดไม่ได้ เกิดทิวฏฐิใช้ถ้อยคำที่ไม่พอเหมาะพอสม กลายเป็น
ล่วงเกินบุพการี เดี๋ยวมารมันจะมาปรับความผิดด้วยกฎแห่งกรรมในภพ
ชาติต่อไป จะหนักเข้าไปอีก ชาตินี้ก็อย่าแยะแล้ว ถ้าชาติหน้าโดนปรับเข้าไปอีก
มันก็จะยิ่งหนักหนาสาหัส”

เพราะฉะนั้น ระหว่างนั้นท่านก็เลยหลบหนีหน้าไม่ยอมให้เจอ เห็น
พ่อเดินเข้ามาหน้าวัดแต่ไกล ท่านโดดหน้าต่างหนีไปแล้ว ไม่อยู่หรอก ท่าน
ทำอย่างนี้อยู่เป็นปีๆ

กว่าคุณยายจะสร้างหลวงพ่อัมมชโย จนกระทั่งมาบวชได้ มาเป็น
ผู้นำในการสร้างวัดพระธรรมกายได้ คุณยายต้องแก้ปัญหาสารพัด ใครจะ
เชื่อว่า คุณยายที่อ่านหนังสือไม่ออก จะสามารถปั้นคนขึ้นมาได้อย่างนี้...”

“มาถึงคราวหลวงพ่องเอง”พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตวิริยัมแก้วแดง
หยุดนิ่งอยู่สักครู่ ก็กล่าวสืบทอดว่า “คุณยายท่านก็เคียดหนักเลย โขลกแล้ว

โพลกอีก ในที่สุด หลวงพ่อก็ได้ค้นพบจากคุณยายว่า สิ่งที่ไม่พ้นในการสร้างคน ก็คือ การพร่ำสอน **จะสร้างคนขึ้นมาได้ ต้องพร่ำสอนเป็น...**

“พวกเราจะเห็นว่าหลวงพ่าช่างพูด ช่างบ่น ช่างสอน พร่ำสอนอยู่ได้ตลอดเวลา ถามว่านิสัยนี้ได้มาจากไหน ตอบว่าได้มาจากคุณยายอาจารย์

ตามธรรมดาคุณยายไม่ใช่คนช่างพูด แต่เมื่อจะสร้างคน คุณยายต้องพร่ำสอน แล้วคนที่ถูกสอนแต่ละคนก็ไม่ใช่เล่น เมื่อตอนยังไม่ได้บวชเวลาที่หลวงพ่เองเกรงขึ้นมา หรือเวลาพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยเกรงขึ้นมา คุณยายใช้ตำราเล่มเดียวกันเลย คือ **ระลึกชาติว่าเอาแรงๆ จวกหนักๆ เลย** นี่คือสิ่งที่หลวงพ่อดินมา ใครไม่เคยโดนระลึกชาติตำหนิกันบ้างไม่รู้หรือกว่าจะสติมาเป็นอย่างไร หลวงพ่อบอกมาแล้ว...”

“เมื่อภูมิหลังก่อนสร้างวัดมาอย่างนี้ คนภายนอกจึงไม่มีทางมองออกเลยว่า การสร้างคนของคุณยายนั้นเป็นอย่างไร แม้แต่พวกเรามาอยู่วัดแล้ว ก็มองไม่ออกหรอก

ทำไมจึงมองออกได้ยาก มองยากก็เพราะว่า ตามธรรมดาการจะสร้างคนให้เป็นผู้เป็นคนได้สำเร็จนั้น ก็ว่ายากแล้ว แต่การสร้างคนให้มาเป็นผู้นำยิ่งยากกว่า แล้วที่ยากยิ่งกว่าการสร้างผู้นำก็คือการสร้างคนให้มาเป็น **“ผู้นำในการสร้างผู้นำ”** อีกทีหนึ่ง นี่ยิ่งยากมากๆ เลย...”

“คนอื่นๆ ที่เข้าวัดมารุ่นเดียวกับหลวงพ่อด้วยกัน มีจำนวนเป็นร้อยๆ พันๆ แต่พอคัดแล้ว ในที่สุดเหลือพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยอยู่คนเดียว ที่สอบผ่าน”

“...ในการสร้างผู้นำที่จะมาเป็นผู้นำในการสร้างวัด หลวงพ่อยังไม่เคยเห็นมีใครที่ไหนที่จะสามารถเคี่ยวเข็ญคนได้อย่างที่คุณยายเคี่ยวเข็ญเลย ที่หลวงพ่พยายามเคี่ยวเข็ญพวกเราอยู่ทุกวันนี้ ถ้าเปรียบเทียบกับคุณยายแล้ว เทียบกันไม่ได้ ยังไม่ติดฝุ่นคุณยายเลย แต่ตอนนี้คุณยายแก่มากแล้ว ท่านถึงได้วางมือลงไป

ลองคิดดู จะมีใครที่โหดเล่าง่ายได้ เป็นผู้หญิง อายุก็มากแล้ว แต่เมื่อถึงเวลาก็ยังสามารถไปนำลูกศิษย์ ล้วงคอท่าน ขัดห้องน้ำ สารพัดจะทำ นั่นคืองานหยาบ

พอถึงเวลาทำงานละเอียด คุณยายยังเรียกทุกคนให้มานั่งสมาธิกับท่าน แล้วท่านก็สั่งผางเลยว่า “ถ้ายายไม่ลุก ทุกคนอย่าเพิ่งลุก”

และความที่คุณยายอยากให้ลูกศิษย์อิมอยู่ในธรรม คຸ້ນอยู่ในธรรม ท่านก็หาเรื่องมาล่อใจให้อยู่กับสมาธิ ยกตัวอย่างเช่น พอถึงฤดูทุเรียน ท่านก็บอกให้มองเข้าไปในศูนย์กลางกาย นึกนิมิตเป็นทุเรียนในทุเรียน ทุเรียนในทุเรียน มองเข้าไป มองหนักเข้าๆ พอความสว่างเกิดขึ้นภายใน ทุเรียนหายไปแล้ว แต่ปรากฏว่าวันต่อๆ มา มีทุเรียนมาให้กินเป็นข่งเลย เมื่อเห็นผลอย่างนี้ ก็มีความรู้สึกว่าคุณยายท่านนั้น ยิงนั่งยิงได้กินทุเรียน แต่ผลดีที่แผ่มากับกุศโลบายนี้ก็คือ ลูกศิษย์ของคุณยายรักการนั่งสมาธิ มีจิตใจอิมอยู่ในธรรม...”

“นี่คือความทุ่มเทที่คุณยายให้ลูกศิษย์ ซึ่งหลวงพ่อบอกให้มาตลอดว่า คุณยายสร้างพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยขึ้นมาอย่างไร แล้วการทุ่มเทของคุณยายก็ไม่สูญเปล่า เพราะพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมมชโยท่านก็มาเป็นตัวแทนของคุณยาย ในการเป็นผู้นำสร้างวัดพระธรรมกาย สร้างคนให้ไปสร้างคนดีต่อไป ทำให้ทั้งพระที่มามบวช สาธุชนที่มาวัด ก็เอาชีวิตมาทุ่มเทให้กับการสร้างวัดพระธรรมกาย ทำให้วัดพระธรรมกายโตวันโตคืนขึ้นมาอย่างรวดเร็วอย่างที่เห็น”

วันเสาร์ที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๔

ณ ห้องสมุดโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี